

ufuldstændig Garanti. Man har derfor anseet det for rettest, at Dyrslagens hidtilsværende nærmest consultative Stilling forblev uforandret, og i Overensstemmelse hermed affattet Bestemmelsen i Begyndelsen af § 5.

ad § 6.

Med Hensyn til den førstnævnte af de i Udkastets § 4 omhandlede Sygdomme, Miltebrand, har man ikke fundet nogen speciel Forskrift nødvendig. Vel har denne Sygdom det Særegne, at den angriber Huusdyr af enhver Art, og det saaledes, at den kan overføres fra en Art til en anden, hvorfor der her maa vaages omhyggeligt over, at alle Slags løsgaaende Huusdyr, saasom Svin, Hunde, Katte, Fjedkræ o. s. v. holdes borte fra det smittede Sted; men, ligesom den fornødne Myndighed til at tage alle i saa Henseende nødvendige Forholdsregler er for selve den smittede Grundbedkommende hjemlet Dyrigheden ved den almindelige Bestemmelse i § 5 Nr. 1, saaledes kan man ikke ansee det nødvendigt ved Lov at paalægge Naboerne eller et vilkaarligt Antal af de Nærmestboende at holde deres løsgaaende Huusdyr bundne eller indespærrede, hvorimod man finder det tilstrækkeligt, at det gjøres Dyrigheden til Pligt at advare vedkommende Beboere, hvem det maa være ligesaa magtpaaliggende som det Offentlige, at Smitten ikke udbreder sig til dem, mod den Fare, for hvilken de ved Uforsigtighed udsætte sig.

Ved Faareopper og ondartet Klovesyge hos Faaret er det af særdeles Bigtighed, at Flokken, naar den gaaer paa Græs, holdes fjernet fra fremmede Græsgange i en vis Afstand, der, forsaavidt den skal bestemmes ved Lov, ikke vilde kunne ansættes til ringere end c. 200 Alen, da det heromhandlede Smittstof er meget flygtigt. Da imidlertid ved Fastsættelsen af Afstanden i det enkelte Tilfælde mange concrete Omstændigheder kunne være at tage i Betragtning, saasom Vindens Retning og Styrke, om Faarene ere tværede eller gaae løse, og i sidste Fald under hvor sikker Bevogtning de kunne holdes, m. m., har man, i Overensstemmelse med de Grundsætninger, hvorefter de almindelige Bestemmelser i § 5 ere affattede,

anseet det for rettest ogsaa her at overlade det til Dyrigheden i hvert enkelt Tilfælde at bestemme Afstanden. Iøvrigt er en Faareflokk saa let at vogte, at Gjennemførelsen af den heromhandlede Forholdsregel ikke kan antages at ville medføre nogen særdeles praktisk Vanstælighed.

ad § 7.

Da den ondartede Lungesyge hos Oxen undertiden kan fremtræde med saa tvivlsomme Kjendetegn, at det er umuligt, selv for den duelige Dyrslæge, med Sikkerhed at afgjøre, om Sygdommen er tilstede eller ikke, og det ved denne farlige Epizootie er af største Bigtighed saa hurtigt som muligt at komme til Bished i saa Henseende, har man anseet det nødvendigt, at der have en saadan Gjennemførelse, som Paragraphen indeholder, til, mod Erstatning til Eieren, at ihjelslaae et eller efter Omstændighederne endog to Dvægstykker, forsaavidt nemlig Obductionen af det første ikke skal have ført til noget sikkert Resultat.

ad § 8.

I Lungesygdommens første Begyndelse, saalænge ifkun nogle faa Besætninger ere angrebne, kan der blive Spørgsmaal om Creaturerens Nedslagning som Mittel til Sygdommens Undertrykkelse i dens Spire; men, naar Sygdommen allerede har vundet en større Udbredelse, vil der alene kunne være Tale om at anvende Sperring, da Nedslagning isaafald deels vilde paaføre det Offentlige altfor stor Bekostning (Vfr. § 9) og deels endog vilde være et upaalideligt Mittel, eftersom Grændserne for Sygdommens Udstrækning stedse vansligere kunne angives, jo mere den udbreder sig.

I de Tilfælde, i hvilke Nedslagning ifølge det Ovenansførte kan anvendes, kunde det være tvivlsomt, deels i hvilket Omfang den bør kunne udøves, om nemlig enten ifkun de syge Creaturer eller den hele Besætning, i hvilken Sygdommen er udbrudt, kan nedslaaes, deels hvilken Autoritet der skal kunne udsætte Befalningen hertil. Ved Lungesygens Tilstedeværelse i Hølstéen har man saaledes fulgt den Regel, at den locale Dyrighed, efter Dyrslagens Indstilling, har kunnet lade nedslaae indtil et Antal af 10 Stykker af de syge Creaturer i en-